
Ρένα Μαρουφίδου Η πρώτη Ελληνίδα “Boomwoman”

της Σοφίας Σπαθάτου

Ένα ακόμα βήμα μπροστά... σ' ένα επάγγελμα κλειστό μέχρι σήμερα για την Ελληνίδα, γιατί εκτός από τις ειδικές γνώσεις, η βοηθός ηχολήπτη (boomwoman) πρέπει να έχει και σημαντική αντοχή.

Ανάμεσα στα ονόματα των κυριότερων συντελεστών μιας κινηματογραφικής ταινίας ή ενός σήριαλ, αναφέρεται και το όνομα του «μπούμαν» (βοηθός ηχολήπτη).

Ίσως κανείς δεν σκέφθηκε ότι την εργασία του «μπούμαν» την κάνει και μια νεαρή κοπέλα, επομένως η «μπουμγούμαν».

Πρόκειται για τη Ρένα Μαρουφίδου. Είναι ένα συμπαθητικό κορίτσι, με προσωπικότητα, που εκφράζεται σωστά και άνετα και που έχει κέφι για να κατακτήσει το πολύ ενδιαφέρον επάγγελμά της.

Τη βρήκα στο Στούντιο Παιανίας και της ζήτησα να μου μιλήσει για τον εαυτό της, για τις σπουδές της, για τη δουλειά που κάνει και για τις δυσκολίες που έχει το επάγγελμα αυτό, για το οποίο, ομολογώ, δεν



γνώριζα τίποτα.

Η Ρένα Μαρουφίδου είναι το μικρότερο παιδί μιάς πολυμελούς οικογένειας. Έχει τρεις αδελφές και έναν αδελφό ηλεκτρονικό.

Ο αδελφός της της μετέδωσε το ενδιαφέρον να ασχοληθεί με τον ήχο. Έτσι όταν τελείωσε το Λύκειο, σπούδασε καταρχήν αρχιτεκτονικό σχέδιο και στη συνέχεια έκανε σπουδές για τρία χρόνια στην ιδιωτική σχολή ηχοληψίας «ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ» μοναδική στην Ελλάδα. Το πτυχίο που χορηγείται από αυτήν τη σχολή αναγνωρίζεται από το Κράτος. Στα τρία χρόνια των σπουδών της στη Σχολή αυτή, η Ρένα Μαρουφίδου ήταν η μόνη σπουδάστρια.

— **Είχες προβλήματα με τους συμφοιτητές σου; τη ρώτησα.**

— Στην αρχή υπήρξαν κάποιες αντιδράσεις και αρκετή δυσπιστία αν, δηλαδή, θα τα κατάφερα να τελειώσω τη Σχολή. Πολυλοί προσπάθησαν να με αποθαρρύνουν, όμως αυτά όλα τα προσπέρασα και τελείωσα τις σπουδές μου!!

Θα ήθελα να συμπληρώσω εδώ, συνεχίζει η Ρένα, ότι την άδεια ασκήσεως του επαγγέλματος ηχοληψίας χορηγεί το Υπουργείο Πολιτισμού μετά από εξετάσεις τις οποίες πέρασα και πήρα την άδειά μου.

Ζήτησα, στη συνέχεια, από τη Ρένα να μου πει δύο λόγια για τις εργασίες που έχει κάνει μέχρι τώρα.

— Στη διάρκεια των σπουδών μου εργασιτεχνικά και σε συλλογική εργασία με άλλους σπουδαστές, έκανα τον ήχο σε μικρού μήκους φιλμς. Επίσης η διπλωματική

μου εργασία ήταν μία ζωντανή ηχογράφιση σε πρόβα της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών σε έργα του Μέντελσον.

Και συνεχίζει η Ρένα:

— Επαγγελματικά δούλεψα το 1985 στην ΕΡΤ 2 στο ραδιόφωνο. Το καλοκαίρι του 1986 έκανα τον ήχο για την ταινία της Στέλλας Αρκέντη «ΕΝΑ ΧΡΕΟΣ ΠΑΛΙΟ» που προβλήθηκε φέτος στην Θεσσαλονίκη. Σ' αυτή τη δουλειά οι κυριότεροι συντελεστές, όπως σκηνοθέτης, βοηθός σκηνοθέτη, ηχολήπτης — πλὴν του διευθυντή φώτογραφίας — ήμασαν γυναίκες. Αυτός ήταν νομίζω ένας λόγος που δεν υπήρξαν ιδιαίτερες δυσκολίες. Επίσης δούλεψα VIDEO-ήχο στο σήριαλ «Καφενείο Εμιγκρέκ».

— **Είναι δύσκολο το επάγγελμά σου και ποιά είναι περιπου η δουλειά που κάνεις;**

Η Ρένα προσπαθεί να μου εξηγήσει, με λίγα λόγια τη δουλειά της «BOOMWOMAN».

— Χειρίζομαι το «BOOM» που αποτελείται από ένα γερανό 2μ. ύψος και ένα σωλήνα 10μ., στην άκρη του οποίου συνδέουμε το μικρόφωνο, με το οποίο κάνω κάθε είδους λήψεις ήχου-διαλόγου, σπηκάζ, σήριαλς κ.α. — πάντα μέσα στο στούντιο. Εγώ λοιπόν, που χειρίζομαι το «BOOM» ονομάζομαι «BOOM-WOMAN» (σύνθετη ξενόγλωσση λέξη).

Η νεαρή «BOOMWOMAN» εργάζεται εδώ και ένα χρόνο στο Στούντιο Παιανίας που είναι ιδιωτική επιχείρηση. Η δουλειά της χρειάζεται προσοχή και υπευθυνότητα γιατί πρέπει να χειρίζεται πολύ σωστά το μικρόφωνο, ώστε να γίνεται καλή λήψη ήχου.

Εργάζεται πολλές ώρες την ημέρα, συχνά

χωρίς ωράριο ανάλογα με τις ανάγκες του προγράμματος δουλειάς που υπάρχει στο στούντιο.

Απ' ότι κατάλαβα οι απολαβές της δεν είναι ανάλογες με την ειδικότητά της.

— Ποιά ήταν η πρώτη δουλειά που έκανες ως «BOOMWOMAN»; τη ρώτησα.

— Η πρώτη μου δουλειά ήταν για το σήριαλ «ΜΗ ΜΟΥ ΓΥΡΝΑΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ» με τον Γιώργο Κωνσταντίνου. Είχα φόβο για το αποτέλεσμα, όμως όλα πήγαν καλά.

Βασικοί συνεργάτες της μέσα στο στούντιο είναι φυσικά ο ηχολήπτης, ο φωτιστής, ο σκηνοθέτης και ο χειριστής VIDEO.

— Υπάρχουν γυναίκες μεταξύ των συνεργατών σου; τη ρώτησα.

- Είναι πολύ λίγες... από μία μέχρι καθόλου, απάντησε με χιουμοριστική διάθεση η Ρένα.

Και μετά από όλες τις περιγραφές και τις πληροφορίες για το επάγγελμα της Ρένα Μαρουφίδου, έρχεται η ερώτηση:

— Πώς σε δέχτηκαν οι συνάδελφοί

σου σ' αυτό τον επαγγελματικό χώρο που όπως είπες είναι ανδροκρατούμενος;

— Δεν ήταν και δεν είναι συμπαθητικά τα πράγματα, απάντησε με κάποια απογοήτευση η Ρένα. Ίσως αμφίβωλα αν θα τα κατάφερα μια και το επάγγελμα χρειάζεται, εκτός των άλλων, και κάποια αντοχή...

Αφήναν και αφήνουν να διαφαίνεται, σε κάθε εκδήλωσή τους, η δυσπιστία. Αυτά όλα με απογοητεύουν, γιατί δεν υπάρχει αμερόληπτη συνεργασία.

Την ρώτησα ακόμη αν μελετάει έτσι ώστε να ενημερώνεται πάνω στις εξελίξεις του επαγγέλματός της.

— Ενημερώνομαι διαβάζοντας ανελλιπώς το εξειδικευμένο περιοδικό ΗΧΟΣ και άλλα περιοδικά που κατά διαστήματα ερευνούν το θέμα «ήχος».

— Ρένα, με τί ασχολείσαι τις ελεύθερες ώρες σου, που όπως κατάλαβα, είναι λίγες, και ποιά είναι τα μελλοντικά όνει-

ρά σου;

— Στον ελεύθερο χρόνο μου ασχολούμαι με τον μοντελισμό, κατασκευάζω αυτόν τον καιρό, ένα καραβάκι (1,10×1μ.) με ξύλο, βάσει μοντέλλου.

Ακούω μουσική, όλα τα είδη.

Όσον αφορά στα μελλοντικά όνειρά μου, συνεχίζει η Ρένα, είναι πολύ τολμηρά και για πολλούς αρκετά περίεργα. Θα ήθελα να ασχοληθώ με την αιγυπτιακή ηχητική.

— Τι είναι αυτά; τη ρώτησα έκπληκτη.

— Είναι η μελέτη του ήχου που υπάρχει μέσα στις Πυραμίδες της Αιγύπτου.

Η Αιγυπτιακή, από ό,τι γνωρίζω, διδάσκεται στην Ολλανδία, τη Σουηδία, και φυσικά στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου.

Αυτό είναι το όνειρο της Ρένας, το καταχώρησα όπως ακριβώς μου το είπε.

Της ευχόμαστε να πραγματοποιηθεί αυτό το όνειρό της για να νοιώσει ικανοποίηση.